

Turk.

Blinde Koben is aan de deur...

Elken Maandag werd dit in menig huis van ons dorp gezegd.

Koben belde of klopte gelijk ieder mensch en daaraan kon men hem niet herkennen.

Maar tegelijkertijd blafte Turk, de hond, en Kobens onafscheidelijke gezelschap, en daardoor wisten de dorpelingen, wie er voor hun woning stond.

Kobe was oud, en nu hij ook nog 't gezicht miste, kon hij zeker niet meer werken.

Men had Kobe anders gekend.

Jaren geleden was hij knecht bij boer Daals, en een kloeke, trouwe knecht.

Zekeren zomerdag toen hij van den akker terugkeerde, brak een hevig onweer los.

Zooals veel buitenlieden doen... en 't is zeer onverstandig... schuilde Kobe onder een boom.

O, ja, hij had dit al dikwijls gedaan, maar nu bekocht hij zijn onvoorzichtigheid duur. De bliksem trof den boom, schoot langs den stam neer, draaide rond, wierp Kobe omver, en verdween weer even snel, als hij gekomen was. De knecht van boer Daals lag bewusteloos.

Na de bui vond men hem zoo. Ieder meende zelfs, dat hij dood was. Zijn gelaat was verbrand, zijn kleeding geschroeid.

Men droeg hem naar zijn huis, waar zijn vrouw begon te weenen van wanhoop. Iemand snelde om den dokter.

Neen, Kobe was niet dood, en den volgenden dag kon hij zelfs weer gaan, maar hij had 't gezicht verloren.

Arme Kobe! Hij was geheel blind...

Zijn brave vrouw troostte en bemoedigde hem en beloofde dubbel hard te zullen werken.

Boer Daals toonde zich nu zeer hardvochtig, en zei, dat hij geen blinden knecht kon gebruiken.

Kobe had geen werk meer, en, hoe hij er ook om vroeg, niemand wilde hem in dienst nemen.

Hij had ook weinig kunnen doen.

Zijn echtgenoot hield woord; zij werkte dubbel hard... veel te hard, want na eenige jaren was ze ten einde krachten, en stierf.

— Was ik ook maar dood! jammerde de blinde. Waarom moet ik blijven leven? Waarom blijf ik, hulpbehoevende blinde, gezond van lijf?

Hij had een vriend.

't Was een dier, maar dat menig mensch beschaamde.

Turk, een hond van boer Daals, kwam Kobe dagelijks bezoeken. De knecht was ook altijd zoo goed voor hem geweest.

Kort na den dood zijner vrouw, ging Kobe naar zijn ouden meester en sprak:

— Baas, ik kom u iets vragen.

Gelukkig zag hij niet, hoe het gelaat van den harden landbouwer reeds betrok, en vervolgde:

— 't Is wel hard voor een mensch, die zoo gaarne zou werken voor zijn brood, maar ik ben nu genoodzaakt te gaan bedelen. Mag ik Turk houden? Het brave dier zal mij vergezellen en mij leiden. Baas, schenk mij den hond.

— 't Is goed, antwoordde de boer, gij moogt Turk behouden.

En de man meende misschien wel, dat hij nu toch zeer mild was geweest.

't Viel Kobe moeilijk zijn brood te gaan vragen, maar de honger dreef hem zijn huis uit.

De menschen waren vriendelijk. Ze kenden immers zijn geschiedenis en zelden werd de ongelukkige zonder aalmoes weggestuurd.

Turk vergezelde zijn nieuwen meester... maar tevens zijn ouden vriend. En als Kobe langs smalle wegen door het veld moest, om afgelegen hoeven te bezoeken, bond hij een koord aan den halsband van 't dier, dat hem veilig overal heen leidde en weer thuis bracht.

En zoo waren de menschen gewoon aan de twee zwervelingen, die samen het gekregen brood deelden.

* *
* *

Zekeren Maandag hoorden de dorpelingen wel Turks geblaf, maar niet 't gebel of 't geklop.

Toch gingen ze naar voren.

Turk was alleen op ronde. Aan den hals droeg hij een korfje, waarin de menschen hun aalmoes konden leggen.

— Is uw baas ziek, Turk? vroeg menigeen, en doet gij alleen het werk?

En als het dier dan de vragers met zijn verstandige oogen aanblikte, zei ieder:

— Turk mist alleen maar de spraak.

't Was aardig om te zien, hoe de hond bij alle gewone klanten blaffen ging, en met de voorpooten aan de deur krabte, als men hem niet gauw genoeg hoorde.

De burgemeester ging Kobe bezoeken, en ja, de blinde lag ziek te bed.

— Zoudt ge niet liever naar het gasthuis gaan? zei de burgemeester.

— Mag Turk mee? vroeg de arme man.

— Turk... uw hond? Neen, dat gaat niet... De een of andere boer zal het dier wel willen hebben.

— Neen, burgemeester, dan ga ik niet naar het gasthuis, hernam Kobe op beslist toon. Ik kan van Turk niet scheiden; hij is de eenige op de wereld, die om mij geeft.

— Maar Kobe, niemand kan u hier verzorgen!

— O, ik zal mij zelven wel helpen, burgemeester.

— En als gij ernstig ziek wordt, u niet meer bewegen kunt...?

— Zoover zijn we nog niet, burgemeester. Ik weet het wel, gij meent het goed met mij, en gij vindt het misschien bespottelijk, dat ik zoo over Turk spreek, maar een mensch hecht zich aan zoo'n dier.

De dorpsoverste trok de schouders op en ging heen.

Kobe bleef lang sukkelend, en de dorpelingen werden er aan gewoon Turk alleen te zien.

De jongens, die toch niet altijd welgemanierd of zacht waren, zouden nooit den hond van den blinde geplaagd hebben.

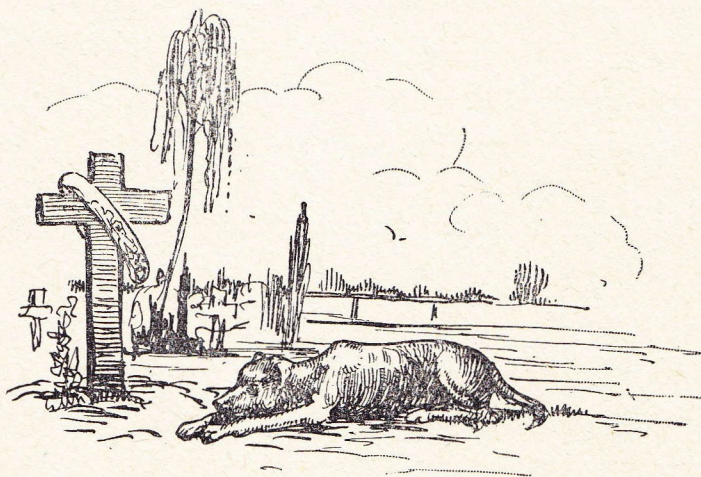
Zekeren Maandag verscheen Turk niet en men was zoo aan zijn bezoek gewoon, dat bijna ieder het wegblijven opmerkte.

De burgemeester vernam het ook en zond den veldwachter naar de hut.

Toen deze de deur opende, hoorde hij een droevig gehuil.

Ontsteld trad hij binnen en onmiddellijk zag hij, dat Kobe dood was. Turk lag op het bed te kermen.

De veldwachter ging haastig zijn ontdekking aan den burgemeester melden. 't Gansche dorp vernam nu het nieuws.

Kobe moest naar het lijkenhuisje overgebracht worden, en toen men hem van het bed wilde nemen, toonde Turk, anders zoo zacht en braaf, zich nijdig. Men moest hem met een stok dreigen.

Dan volgde het dier de baar en legde zich voor het doodenhuisje neer.

Een medelijdend dorpeling, getroffen door de getrouwheid van het dier, wilde dit medenemen, maar Turk weigerde. Hij bleef voor de deur van 't gebouwtje, waarin zijn meester lag.

En toen Kobe begraven werd, stond Turk huilend bij het graf en hij blafte tegen den doodgraver, die hem met zijn spade bedreigen moest.

Kobe had rust gevonden. Hij behoefde nu niet meer te bedelen.

Maar niemand wist, hoe treurig hij bij 't sterven zijn braven gezelschap had aangeblijkt.

En zijn laatste wensch werd vervuld... Turk overleefde hem niet lang.

Het dier bleef op het graf liggen, weigerde te eten of te drinken, en stierf van droefheid.

Hij werd aan de andere zijde der kerkhofhaag neergelegd.

HERT DE DIERENLIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.